

Arrest

nr. 220 125 van 23 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 Verviers

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 maart 2018 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

1.2. Op 11 oktober 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim te zijn afkomstig uit al-Batha, provincie Thi Qar, Zuid- Irak.

In 2006 begon u te werken als militair in Bagdad. Vanaf dat moment verbleef u tijdens uw werkperiode op de basis waar u als bewaker werkte. Tijdens uw verlofperiodes keerde u terug naar uw ouderlijk huis in al-Batha.

Van 2009 tot 2011 was u gehuwd met uw nicht [R.F.S.]. Na uw scheiding bent u nooit hertrouwd. Tijdens uw periode bij het Iraakse leger ging u regelmatig seksuele relaties aan met mannen.

In de loop van 2013 begon u een seksuele relatie met [A.O.], een jongen van al-Batha en tevens lid van uw stam. Tijdens uw verlofperiode spraken jullie doorgaans 1 à 2 keer af. Meestal zagen jullie elkaar in uw slaapkamer. Van tijd tot tijd gingen jullie naar een hotel in Najaf of Karbala.

Op de avond van 7 augustus 2015 werd u door uw stiefmoeder betrappt terwijl u de liefde aan het bedrijven was met [A.O.]. Door het geschreeuw van uw stiefmoeder kwam uw vader naar boven gelopen, waarop hij u begon te slaan. Uw stiefmoeder, de tante van [A.O.], verliet de kamer en liep naar het huis van [A.O.]s vader. Uw vader nam vervolgens [A.O.] vast en nam hem mee naar de benedenverdieping. U greep daarop uw kans om weg te vluchten. U nam uw identiteitskaart en een beetje geld en liep het huis uit. U verschuilde zich tot de ochtend in een parkeerplaats en ging vervolgens per auto naar Bagdad, waar u zich vestigde in een hotel.

Twee dagen na uw vlucht uit al-Batha nam u contact op met [A.S.], een vriend uit al-Batha, om te informeren naar de verdere ontwikkelingen. Hij vertelde u dat het een probleem van de stam was geworden, dat u werd verstoten van de stam en dat uw bloed mocht vloeien. U besliste vervolgens Irak te verlaten. Sinds het incident op 7 augustus 2015 heeft u [A.O.] niet meer gehoord of gezien.

U reisde vanuit Bagdad naar Iraaks Koerdistan, stak de grens met Turkije te voet over en reisde vervolgens per auto verder naar Istanbul, van waar u de bus naar Izmir nam. Op 15 september 2015 kwam u aan in Izmir. Vervolgens reisde u vanuit Izmir verder naar het eiland Mythenille. Daar aangekomen kreeg u een document, waarmee u per boot verder reisde Athene. Vervolgens reisde u via de Balkan route naar Nederland.

U diende op 24 september 2015 in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Zonder de uitkomst van uw procedure af te wachten reisde u verder naar Duitsland waar u op 5 februari 2016 eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. In Duitsland verbleef u naar eigen zeggen een jaar en drie maanden. U werd er geweigerd op basis van uw vingerafdrukken in Nederland. Vervolgens reisde u verder naar Frankrijk, waar u andermaal geweigerd werd op basis van uw vingerafdrukken in Duitsland. U kreeg een ticket om terug te keren naar Duitsland, maar reisde verder naar België, waar u op 6 november 2017 aankwam en op 13 november 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

U vreest bij een eventuele terugkeer naar Irak vermoord te worden door de vader en broers van [A.O.].

Ter staving van uw relaas legde u de volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en uw badge van het leger. Verder legt u een kopie voor van een afstandsverklaring van uw stam, een kopie van uw identiteitskaart en de DHL enveloppe waarmee de documenten aan u werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagt er namelijk niet in om uw vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart aan de Belgische asielinstanties dat u in Irak vreest vermoord te worden door de vader en de broers van [A.O.] omwille van de seksuele relatie die u met hem zou hebben gehad. Dient evenwel te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit asielrelaas.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het volstrekt onlogisch is dat [A.O.] na het zogenaamde incident op 7 augustus 2015 in al-Batha kon blijven wonen en zijn normale leven verder kon zetten zonder noemenswaardige problemen te kennen (CGVS I, p.21 en CGVS II, p. 5, 6), terwijl u stelt dat uw familie afstand van u nam, uw stam u zou hebben verstoten en u bij een eventuele terugkeer naar al-Batha voor uw leven dient te vrezen vanwege de familie van [A.O.] (CGVS I, p. 24 en CGVS II, p. 8.). U met voornoemde bevinding geconfronteerd, beweert u – louter gebaseerd op vermoedens – dat [A.] zijn leven kon redden door te claimen dat u hem verplichtte om seksuele betrekkingen met u te hebben en dat u hem zelfs dronken voerde (CGVS I, p. 23 en CGVS II, p. 5, 6). Het hoeft geen betoog dat deze post factum verklaring bezwaarlijk als afdoend beschouwd kan worden, te meer aangezien [A.O.] volgens uw verklaringen op regelmatige basis en op eigen initiatief naar uw huis kwam en hij op straat regelmatig het verwijt kreeg op een meisje te lijken. Of [A.] al dan niet dronken was op het moment van de betrapping is bovendien iets dat gemakkelijk geverifieerd kon worden. Het is bijgevolg weinig geloofwaardig dat [A.] zich met deze uitvluchten wist te redden van de dood. Voornoemde vaststelling doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het mag bovendien verbazen dat u zich na uw vertrek niet meer informeerde naar [A.O.] en dat u geen poging ondernam om persoonlijk contact met hem op te nemen (CGVS I, p. 24). Uw bewering dat u hem niet contacteerde omdat u bang was dat zijn broers in het bezit waren van zijn telefoon slaat nergens op (CGVS I, p. 24), aangezien zij na uw vertrek uit Irak niet in de mogelijkheid waren om u kwaad te berokkenen. Indien u daadwerkelijk problemen kende omwille van uw seksuele relatie met [A.O.] kan er verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om informatie in te winnen over zijn toestand, te meer het de kern van uw relaas betreft.

De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt vervolgens verder ondermijnd door de vaststelling dat u doorheen uw opeenvolgende gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS afwijkende verklaringen heeft afgelegd.

Zo beweerde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat de familie van [A.O.] ongeveer een maand na uw vertrek een klacht tegen u indiende (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 1). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS beweerde u daarentegen dat er nooit een klacht tegen u werd ingediend en dat u enkel met de rechtbank in aanraking kwam in kader van uw huwelijk (CGVS II, p. 7). U met voornoemde tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u dat u nooit heeft gezegd dat er door de familie van [A.O.] een klacht tegen u werd ingediend. Het louter ontkennen van uw eerder verklaringen biedt echter geen verschoning van voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u tijdens uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat u niet homoseksueel bent en dat u in de toekomst graag wil trouwen met een vrouw en een gezin wil stichten (Zie vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5, CGSV I, p.17, 24). Over uw seksuele relaties met mannen verklaarde u dat ze puur en alleen voor het plezier zijn. Dat u deze activiteiten zou moeten stopzetten om eventuele problemen in Irak te voorkomen, vormt echter geen inbreuk op uw fundamentele grondrechten en vrijheden. Voorts dient vastgesteld te worden dat u gedurende uw asielprocedure in Nederlands en Duitsland met geen woord repte over de problemen die u aanhaalt in onderhavig verzoek. Thans verklaarde u tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS dat u in kader van uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland een schriftelijke samenvatting diende te maken van uw asielmotieven en dat u daarin melding maakte van uw problemen naar aanleiding van uw seksuele relatie met [A.O.] (CGVS II, p. 3). Uit het administratief dossier dat op 30 mei 2018 door de Duitse asielinstanties werd overgemaakt aan het CGVS blijkt echter dat u louter en alleen melding maakte van problemen naar aanleiding van uw werk als militair en uw desertie uit het leger (zie administratief dossier van de Duitse asielinstanties). U verklaarde enerzijds vervolging te vrezen vanwege de Iraakse autoriteiten en anderzijds vanwege ISIS. U beweerde voorts dat u niet persoonlijk werd bedreigd (zie administratief dossier van de Duitse asielinstanties). De vaststelling dat u pas tijdens uw verzoek om internationale bescherming in België melding maakt van uw problemen omwille van uw zogenaamde relatie met [A.O.] doet de geloofwaardigheid van uw relaas volledig teniet.

Wat betreft de beweerde desertie dient te worden opgemerkt dat u aan het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat u geen problemen kende met de Iraakse autoriteiten of met andere personen in Irak (CGVS I, p. 26-27). U vermeldt in de loop van uw asielprocedure desertie nooit als een asielmotief. U zegt hierover enkel dat er genoteerd zou zijn dat u deserteerde en dat u hoopt op amnestie. Er werd klaarblijkelijk nooit een procedure tegen u opgestart (CGVS I, p. 13, 24, 26, 27)(CGVS II, p. 6, 7)(Vragenlijst CGVS).

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming daar u zich enkel baseert op de hierboven ongeloofwaardig bevonden asielmotieven in verband met uw beweerde seksuele relatie met [A.O.].

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 11 oktober 2017) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiiitische milities, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U verklaart zelf echter uitdrukkelijk dat u nooit problemen kende omdat u soenniet was (CGVS I, p. 6, 7).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan de asielmotieven die u aanhaalt voor de Belgische asielinstanties. U brengt verder geen elementen aan die er op zouden kunnen wijzen dat u nood heeft aan internationale bescherming. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a), b) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen. Deze hebben voornamelijk betrekking op uw identiteit en uw werk als militair maar tonen op geen enkele wijze aan dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Wat betreft de afstandsverklaring van uw stam dient opgemerkt te worden dat dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaat dit document op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient bovendien nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude") en het hier bovendien louter een kopie betreft. De bewijswaarde van dit document is dan ook nihil.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Thi Qar en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, §2, van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus zet verzoeker uiteen:

“(…) verzoeker [heeft] ernstige bedreigingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen hebben plaats gevonden in een context van sterke homofobie en wettelijk verbod van relaties tussen twee mannen, zowel als van langdurige gewapend conflict, tussen, onder andere, het Iraakse leger, Al Qaida, ISIS, en verschillende sektarische milities. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak wegens zijn seksuele betrekkingen met een van zijn mannelijke partners. (...) Deze vervolging en vrees voor vervolging zijn dus gebaseerd op de seksuele geaardheid van verzoeker, dewelke zowel relaties met mannen als met vrouwen heeft. Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door het CGVS in haar besluit, dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.”

Verzoeker wijst erop dat hij geen verdediging kan krijgen van zijn eigen overheid door de algemene homofobie en het verbod op homoseksuele betrekkingen. Hij meent dat de motivering van de commissaris-generaal onvoldoende is om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging en vraagt om desgevallend “*het voordeel van de twijfel*” toe te passen. Verzoekers verklaringen dienen op een objectieve wijze te worden bekeken, rekening houdend met “*de algemene beschikbare informatie over homoseksuele (of biseksuele) in Irak*”. Hij vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal toont niet aan dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Irak opnieuw slachtoffer te zijn van deze vervolgingen. Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen, die eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn en persoonlijke ervaringen duiden, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Hij verwijst tevens naar zijn tweede middel.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij zet uiteen: “*Echter, rekening houdend met alle vormen van wijdverbreid geweld in het zuiden van Irak, kan worden geconcludeerd dat de geweld willekeurig uitgeoefend wordt.*

De COI Focus in het administratief dossier "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van februari 2018 meldt dat, van de vijf provincies Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna, de provincie van verzoeker (Thi Qar) ergst getroffen wordt door terreuraanslagen (p.28). Tijdens een enige aanslag in september 2017 vielen er 84 doden (p.30). Burgers zijn de hoofd doelwitten van deze aanslagen (p.15 en 30). In additie tot het geweld veroorzaakt tot het langdurig conflict, zijn er ook tribale conflicten in de provincie van verzoeker (p30).

Met het oog op deze elementen is verzoeker van mening dat de situatie in het zuiden van Irak overeenstemt met een situatie van blind geweld en dat hem de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 December 1980 toegekend moet worden."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheid- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker licht toe:

"De raad van verzoeker wenst ten eerste de afwezigheid van het administratief dossier van het verslag van de tweede gehoor van verzoeker te benadrukken. We betreuren dit, in de mate dat dit ons controle over de beslissing tegen verzoeker beperkt.

Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker.

Verzoeker ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Verzoeker is van mening dat de Commissaris generaal en subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

De Commissaris ment ten eerste dat het onlogisch is dat [A.O.] na zijn betrapting tijdens hun relatie met verzoeker zijn leven op normale manier verder zetten kon zonder grotere problemen te kennen, terwijl verzoeker voor zijn leven vreest wegens de familie van zijn partner ([A.O.]). Verzoeker bevestigt dat zijn partner beweerde dat hij hem gedwongen had om een betrekking te hebben, en hem ook dronken voerde voor de betrekking. Hij heeft ook tijdens het gehoor vermeldt dat de vader van [A.] hem zodanig geslagen heeft ne het incident, dat [A.] 2 dagen in het ziekenhuis moest blijven (CGVS p23).

Daarna verwijt hem de CGVS dat hij geen contact meer gehad heeft met [A.O.] na zijn vlucht. Verzoeker bevestigt dat hij bang was van verdere problemen met de broers en familie van [A.].

Verder wordt hem verweten dat hij bij de DVZ uitgelegd heeft dat de familie van [A.] tegen hem een klacht ingediend heeft, terwijl hij bij de CGVS verklaart heeft dat hij alleen in contact kwam met de rechtbank in het kader van zijn huwelijk.

Verzoeker bevestigt dit en vermoedt dat er een missverstand was met de tolk bij de DVZ.

Bovendien beweert de CGVS dat sinds verzoeker verklaart heeft dat hij niet per se homoseksueel is, en dat zijn betrekkingen met mannen voor het plezier zijn, verzoeker zijn betrekkingen met mannen zou kunnen stopzetten zonder dat dit een inbreuk op zijn fundamentele rechten zou vormen. We zijn er echter niet eens met.

Hoewel verzoeker zowel van mannen als van vrouwen houdt, kan hij niet controleren of hij voor een man of voor een vrouw valt. Hoewel hij biseksueel is, wordt hij in Irak als homoseksueel beschouwt door zijn relatie met mannen.

Artikel 48/3 § 5 meldt dat "Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven".

We verwijzen in dit verband ook naar de arrest van de Europees Hof van Justitie van 7 november 2013, n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel), de welke stelt dat een homoseksuele man die uit Senegal vluchtte een gegronde vrees voor vervolging had, wegens de anti-homowetgeving in het land, indien de door de wet voorzien gevangenisstraf ervoor effectief uitgeoefend worden.

De CJEU heeft ook verklaard dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst te verbergen. Het Hof stelt:

" A cet égard, il convient en effet de rappeler que l'orientation sexuelle constitue une caractéristique fondamentale de l'identité humaine et qu'il ne saurait être exigé d'une personne qu'elle l'abandonne ou la dissimule. Ainsi, la notion d' « orientation sexuelle » ne se résume pas à la capacité d'une personne de ressentir une attirance sexuelle, émotionnelle ou affective envers des individus du même sexe ou d'un autre sexe ni à celle d'entretenir des relations sexuelles et intimes avec ceux-ci mais englobe également l'ensemble des expériences humaines, intimes et personnelles ».

« Il ne peut donc être exigé d'une personne qu'elle modifie ou masque son identité sexuelle ou ses caractéristiques dans le but d'échapper à la menace de persécution, et ce quand bien même elle aurait adopté cette attitude dans le passé afin de se soustraire à la persécution dès lors que ce comportement a été induit par la crainte et ne procède pas d'un choix librement consenti. Cette position a été adoptée par la Cour suprême britannique dans un arrêt célèbre du 7 juillet 2010 (H.J. (Iran) et H.T. (Cameroun) c. Secrétaire d'Etat à l'Intérieur, [2010] UKSC 31 ; [2011] 1 A.C. 596.569, paragraphes 55, 77 et 78) »

Veronderstellend dat verzoeker inderdaad homoseksueel is, moet de Raad de risico's evalueren voor verzoeker om vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève te ondergaan, als homoseksueel in Irak, die zijn homoseksualiteit niet verbergt, rekening houdend op de algemene situatie van homoseksuelen in Irak. Objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Irak vaak zware mishandelingen ondergaan aan de hand van de bewolking zowel als van de politie, vanaf arrestatie, foltering en dood tot stigmatisatie en sociale afkeuring. Dit zullen ze beneden verder ontwikkelen.

Het Hof stelt ook dat: "une peine d'emprisonnement qui sanctionne des actes homosexuels et qui est effectivement appliquée dans le pays d'origine ayant adopté une telle législation doit être considérée comme étant une sanction disproportionnée ou discriminatoire et constitue donc un acte de persécution." (punt 61). Het Hof verklaart dat het de plicht van de nationale overheden is om te evalueren of de gevangenisstraf, in de land van herkomst, in praktijk uitgeoefend wordt (punt 59).

In zijn arrest n° 116 015 van 19 December 2013, herhaalt Uw Raad dat, zoals door het Hof van Justitie aangegeven " l'orientation sexuelle constitue une caractéristique fondamentale de l'identité humaine et qu'il ne saurait être exigé d'une personne qu'elle l'abandonne ou la dissimule." (punt 5.25).

Daarna concludeert de Raad (punt 5.28) dat: "Il y a donc lieu d'évaluer les conséquences d'un retour dans son pays d'origine pour un demandeur homosexuel et ce, en tenant compte du fait qu'il ne peut pas être exigé de lui une quelconque dissimulation de son orientation sexuelle ou réserve dans l'expression de celle-ci (attitude discrète), mais également en prenant en considération les éléments exposés tendant à établir que « dans une mesure raisonnable, [...] la vie est devenue intolérable pour lui dans son pays d'origine » (HCR, Guide des procédures et critères, § 42).

Het Hof heeft gesteld dat: "une peine d'emprisonnement qui sanctionne des actes homosexuels et qui est effectivement appliquée dans le pays d'origine ayant adopté une telle législation doit être considérée comme étant une sanction disproportionnée ou discriminatoire et constitue donc un acte de persécution.". Verschillende objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuelen steeds gearresteerd en mishandeld worden.

Verschillende bronnen bevestigen dat homoseksuelen in Irak vervolgt worden (zie bv in aanhang The Guardian, "Where are the most difficult places in the world to be gay or transgender?", 01/03/2017, <https://www.theguardian.com/global-development-professionals-network/2017/mar/01/where-are-the-most-difficult-places-in-the-world-to-be-gay-or-transgender-lgbt>, en International Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Association: Carroll, A., "State Sponsored Homophobia 2016: A world survey of sexual orientation laws: criminalisation, protection and recognition" (Geneva; ILGA, May 2016, p104-105).

Dezelfde redenering moet dus toegepast worden aan het onderhavig geval.

De CGVS verwijt ook aan verzoeker dat hij verklaart heeft dat hij in het kader van zijn asiel verzoek in Duitsland een samenvatting maakte van zijn problemen, maar zijn betrekking met [A.O.] niet gemeld heeft. Verzoeker legt uit dat hij toen erover niet spreken durfde. Hij heeft echter bij de CGVS details gegeven over zijn relatie met [A.O.], hun gewoonten, hij heeft hem beschreven... (CGVS p 17, 19).

Ten slotte wenst verzoeker te benadrukken dat de motivering van de Commissaris generaal betreffende de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming status niet draagkrachtig is.

Zoals boven vermeldt, geeft de COI Focus in het administratief dossier "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van februari 2018 aan dat, van de vijf provincies Wasit, Qadisiya, Thi-Qar, Maysan en al-Muthanna, de provincie van verzoeker (Thi Qar) ergst getroffen wordt door terreuraanslagen (p.28). Tijdens een enige aanslag in september 2017 vielen er 84 doden (p.30). Burgers zijn de hoofd doelwitten van deze aanslagen (p.15 en 30). In additie tot het geweld veroorzaakt tot het langdurig conflict, zijn er ook tribale conflicten in de provincie van verzoeker (p30).

Ten gevolge meent verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij. Ter conclusie, zijn de elementen die ingeroepen worden door de Commissaris generaal onvoldoende en niet draagkrachtig.

Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

*We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.
Het middel is gegrond.”*

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie toe van:

- het artikel “Where are the most difficult places in the world to be gay or transgender”, Rachel Banning-Lover, The Guardian, 1 maart 2017;
- het rapport “State-sponsored homophobia”, Aengus Carroll, ILGA, mei 2016.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. Verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker heeft de Iraakse nationaliteit en is een soennitische moslim afkomstig uit al-Batha, provincie Thi Qar, gelegen in zuid-Irak. Hij werkte sinds 2006 als militair. In de loop van 2013 kreeg hij een seksuele relatie met A.O. Op 7 augustus 2015 werden verzoeker en A.O. betrapt terwijl zij seksuele betrekkingen hadden. De stiefmoeder lichtte daarop de familie van A.O. in. Verzoeker vluchtte het huis uit en hoorde later dat hij werd verstoten uit de stam. De verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak te worden vermoord door de vaders en broers van A.O.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 21, map met 'documenten').

Met het origineel nationaliteitsbewijs, de originele legerbadge en een kopie van zijn identiteitskaart toont verzoeker enkel zijn identiteit en tewerkstelling als militair aan, hetgeen niet wordt betwist. Deze identiteits- en tewerkstellingsdocumenten maken op zich echter niet aannemelijk dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Wat betreft de afstandsverklaring van zijn stam, merkt de Raad op dat enkel een kopie wordt voorgelegd. Verder blijkt uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier dat er in Irak sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Iraakse officiële documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping zijn verworven, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten relatief is (AD CGVS, stuk 22, map met "landeninformatie", "COI Focus, Irak. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 8 maart 2016).

De kopie van afstandsverklaring van de stam heeft gelet op deze elementen dan ook slechts een relatieve bewijswaarde.

Hoewel verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van zijn beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten omwille van hun inhoud en hun relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging door de vader en broers van A.O. aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat de beide gehoorverslagen, van 27 maart en 9 mei 2018, zich in het administratief dossier bevinden.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad het volgende vast.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat A.O., nadat zij werden betrappt in het kader van hun seksuele relatie op 7 augustus 2015, door zijn vader werd geslagen en twee dagen in het ziekenhuis moest doorbrengen. Buiten deze vermelding dat hij door zijn vader werd geslagen, kon verzoeker geen andere problemen meedelen die A.O. zou hebben ondervonden nadat hij werd betrappt op een seksuele relatie met de verzoeker.

De Raad acht het geheel onaannemelijk dat A.O., na de betrapping op 7 augustus 2015, in al-Batha kon blijven wonen en zijn normale leven verder kon zetten zonder grote problemen te kennen (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 21-22 en stuk 7, gehoorverslag II, p. 5-6), terwijl verzoeker stelt dat zijn familie afstand van hem nam, zijn stam hem zou hebben verstoten en hij bij een eventuele terugkeer naar al-Batha voor zijn leven dient te vrezen vanwege de familie van A.O. (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 24 en AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag II, p. 8.).

Wanneer verzoeker met deze onaannemelijkheid wordt geconfronteerd, beweert hij dat A.O. zijn leven kon redden door voor te houden dat verzoeker hem verplichtte om seksuele betrekkingen met hem te hebben en te beweren dat verzoeker hem zelfs dronken voerde (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 23 en stuk 7, gehoorverslag II, p. 5-6).

Deze verklaring, die enkel op vermoedens van verzoeker is gebaseerd, kan bezwaarlijk als afdoende worden beschouwd. Dit geldt des te meer aangezien A.O. volgens verzoeker op regelmatige basis en op eigen initiatief naar zijn huis kwam en A.O. op straat regelmatig het verwijt kreeg op een meisje te lijken (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 18-19). Bovendien is de vraag of A.O. al dan niet dronken was op het moment van de betrapping een element dat gemakkelijk kon worden geverifieerd. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat A.O. zich met deze uitvluchten zou hebben weten te redden van de dood. Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat A.O. beweert dat verzoeker hem gedwongen had om seksuele betrekking te hebben en hem hiervoor dronken had gevoerd, brengt verzoeker geen concrete argumenten aan waarmee hij bovenstaande vaststellingen kan weerleggen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker na zijn vertrek niet meer informeerde naar A.O. en dat hij geen poging ondernam om persoonlijk contact met hem op te nemen (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 24). De Raad meent dat het voor een verzoeker om internationale bescherming normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om op de hoogte te blijven van de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. Dit gebrek aan kennis klemt dan ook daar zijn seksuele relatie met A.O. aan de grondslag ligt van verzoekers vlucht uit Irak. Er kan dan ook worden verwacht

dat verzoeker, na zijn vlucht, zich zou hebben geïnformeerd over essentiële elementen die behoren tot de kern van zijn vluchtrelaas, met name hoe het met A.O. is vergaan nadat hij Irak ontvluchtte. Verzoekers bewering dat hij A.O. niet contacteerde omdat hij bang was dat zijn broers in het bezit waren van zijn telefoon (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 24) is weinig ernstig en overtuigt niet. De broers waren na verzoekers vertrek uit Irak immers niet in de mogelijkheid om de verzoeker kwaad te berokkenen. Indien verzoeker daadwerkelijk problemen kende omwille van zijn seksuele relatie met A.O. kan er redelijkerwijze worden verwacht dat hij op zijn minst een poging zou ondernemen om informatie in te winnen over zijn toestand. Dat de verzoeker zich over dit essentieel element dat behoort tot de kern van zijn relaas niet heeft bevraagd, getuigt van desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Door in zijn verzoekschrift louter te bevestigen dat hij bang was voor verdere problemen met de broer en familie van A.O., brengt de verzoeker geen enkel ernstig element aan dat zijn gebrek aan kennis en zijn desinteresse voor de situatie van A.O. kan verschonen.

Voorts merkt de Raad op dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen die hij doorheen zijn opeenvolgende gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS heeft afgelegd. Dit blijkt terdege uit volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing: *“Zo beweerde u tijdens uw gehoor bij de DVZ dat de familie van [A.O.] ongeveer een maand na uw vertrek een klacht tegen u indiende (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 1). Tijdens uw tweede onderhoud bij het CGVS beweerde u daarentegen dat er nooit een klacht tegen u werd ingediend en dat u enkel met de rechtbank in aanraking kwam in kader van uw huwelijk (CGVS II, p. 7). U met voornoemde tegenstrijdigheid geconfronteerd, beweert u dat u nooit heeft gezegd dat er door de familie van [A.O.] een klacht tegen u werd ingediend. Het louter ontkennen van uw eerder verklaringen biedt echter geen verschoning van voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift bevestigt dat hij alleen in contact kwam met de rechtbank in het kader van zijn huwelijk, merkt de Raad op dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te stellen dat hij vermoedt dat er een misverstand was met de tolk bij de DVZ. Uit de ingevulde vragenlijst van de DVZ, die is opgenomen in het administratief dossier, blijkt evenwel dat verzoeker werd gehoord in het bijzijn van een tolk Arabisch en dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch (AD CGVS, stuk 23). Verzoeker verklaarde op de DVZ uitdrukkelijk: *“Ik ben zelf niet opgedaagd op in de rechtbank, maar is momenteel wel een rechtszaak tegen mij omdat ik gezien werd met een jongeman, A.O. A.-b. (...) Zijn familie heeft ongeveer een maand na mijn vertrek uit Irak een klacht ingediend. Eerst was het een stammengeschil, daarna werd het overgeplaatst naar de politie omdat ik zelf een militair was en ik niet kwam opdagen. Ik weet niet of er al een straf uitgesproken is.”* De verzoeker ondertekende de vragenlijst en bevestigde daarmee uitdrukkelijk dat alle daarin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS bevestigde verzoeker dat zijn verklaringen op de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Arabisch en dat alles correct werd genoteerd in het verslag van de DVZ (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 2). Verzoekers betoog dat er sprake is van een misverstand bij de tolk op de DVZ is dan ook niet meer dan een loutere bewering die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier en geen afbreuk doet aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker op 24 september 2015 in Nederland een beschermingsverzoek indiende waarvan hij de uitkomst niet heeft afgewacht. Hij reisde verder naar Duitsland waar hij op 5 februari 2016 eveneens een beschermingsverzoek indiende. Uit het Duitse asioldossier en het Nederlandse asioldossier dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker tijdens zijn asielpcedure in Nederland en Duitsland met geen woord repte over de problemen die hij heden aanhaalt, met name zijn seksuele relatie met A.O., de betrapting en de gevolgen ervan (AD CGVS, stuk 22, map met 'documenten'). Tijdens zijn tweede gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij in het kader van zijn beschermingsverzoek in Duitsland een schriftelijke samenvatting diende te maken van zijn asielmotieven en dat hij daarin zijn problemen naar aanleiding van zijn seksuele relatie met A.O. vermeldde (AD CGVS, stuk 7, gehoorverslag II, p. 3). Uit het Duitse asioldossier dat op 30 mei 2018 door de Duitse asielinstanties werd overgemaakt aan het CGVS blijkt echter dat verzoeker louter en alleen melding maakte van problemen naar aanleiding van zijn werk als militair en zijn desertie uit het leger. Verzoeker verklaarde enerzijds vervolging te vrezen vanwege de Iraakse autoriteiten en anderzijds vanwege ISIS. Hij beweerde voorts dat hij niet persoonlijk werd bedreigd. Dat verzoeker pas in het kader van een beschermingsverzoek ingediend in België melding maakt van problemen omwille van zijn zogenaamde relatie met A.O., doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nu dat hij er niet over durfde te spreken voor de Duitse asielinstellingen. Dit

is niet meer dan een loze bewering die post-factum na enige reflectie tot stand is gekomen. Het doet dan ook geen afbreuk aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers verklaringen dermate worden gekenmerkt door onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en lacunes dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Bijgevolg blijkt dat de voorgelegde afstandsverklaring van de stam, die enkel een relatieve bewijswaarde heeft, niet wordt aangevuld en geruggesteund door voldoende samenhangende, volledige en aannemelijke verklaringen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de verwerende partij dan ook bij in het standpunt dat aan verzoekers relaas dat hij in Irak vreest te worden vermoord door de vader en de broers van A.O. omwille van een seksuele relatie geen geloof kan worden gehecht.

Zoals besproken brengt verzoeker met zijn verzoekschrift geen enkel element aan dat tot een andere beoordeling kan leiden. Verzoeker slaagt er middels zijn verzoekschrift niet in om bovenvermelde vaststellingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn relaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de verwerende partij, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.4.2.6. Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij biseksueel is en dat hij in Irak als homoseksueel wordt beschouwt door zijn relatie met mannen. Ook tijdens de terechtzitting betogen verzoeker en zijn raadsman dat hij een biseksuele dan wel homoseksuele geaardheid heeft.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker doorheen zijn gehoren nooit melding heeft gemaakt van enige vrees voor vervolging omwille van een homoseksuele dan wel biseksuele geaardheid.

De Raad verwijst vervolgens naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, die verzoeker eveneens aanhaalt. Daarin heeft het Hof gesteld dat homoseksuelen kunnen worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad "*een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit*" dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen, zoals verwerende partij terecht stelt. Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie die verzoeker toevoegt genoegzaam dat homoseksuelen in Irak worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele identiteit, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen of met mannen én vrouwen op zich nog geen homoseksuele of biseksuele geaardheid aannemelijk. Zo kan de onmogelijkheid van sociaal en seksueel contact tussen ongehuwde mannen en vrouwen omwille van maatschappelijke normen (seksuele eer) ertoe leiden dat zowel diepgaande vriendschapsrelaties als seksuele interactie in bepaalde gevallen tussen leden van hetzelfde geslacht plaatsvindt uit "noodzaak", dit is loutere lustbevrediging en als surrogaat voor heteroseksuele betrekkingen. In zulke situaties staat de seksuele praktijk los van de seksuele oriëntatie van iemands persoonlijkheid of identiteit. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn voorgehouden homoseksuele dan wel biseksuele geaardheid aan te tonen. Hij beperkt zich evenwel tot de verwijzing dat hij tijdens zijn gehoren details heeft gegeven over A.O., hun gewoonten en dat hij hem heeft beschreven.

Uit de gehoorverslagen blijkt inderdaad dat verzoeker A.O. heeft beschreven en heeft verteld dat ze vaak op zijn kamer zaten met zoetigheden en samen aten of een film keken (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 18-19). Uit de gehoorverslagen blijkt echter ook dat verzoeker zijn relatie met A.O. in het begin beschreef als "*gewoon om plezier te maken, niet meer en niet minder*". Hij geeft aan dat A.O. van hem hield maar dat er bij hem "*niet echt liefde*" was. Hij stelde zelfs: "*Ik vergeet hem tot het moment*

dat ik terugkeerde uit verlof.” Later stelt verzoeker dat hij A.O. “een beetje” graag begon te zien (AD CGVS, stuk 10, gehoorverslag I, p. 14-15, 18-19).

Verder blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker reeds vanaf 2006 in de kazerne seksuele betrekkingen met mannen had, voornamelijk met A., dat iedereen “[zoiets] deed (...) met A”, dat dit binnen de kazerne veel gebeurde, dat hij “*het nog heel veel [heeft] gedaan met anderen*” “*in geheime huizen waar ze kleine feestjes geven en met betalen*” waar hij een keer per maand of elke twee maand 1 keer ging sinds hij soldaat was geworden in Bagdad, de hoofdstad waar alles te vinden was. Hij had dan seks, soms met meisjes en soms met mannen. Ook in het begin van zijn relatie met A.O. had hij met andere personen seks, zowel mannen als meisjes.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoeker tijdens zijn opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat hij niet homoseksueel is en dat hij in de toekomst graag wil trouwen met een vrouw en een gezin wil stichten. Over zijn seksuele relaties met mannen verklaarde verzoeker bij herhaling dat ze puur en alleen voor het plezier en de seks zijn (AD CGVS, stuk 23, vragenlijst CGVS punt 3 vraag 5; stuk 10, gehoorverslag I, p.17 en 24).

Gelet op het geheel van zijn verklaringen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij diepere gevoelens zou koesteren voor A.O. of voor mannen in het algemeen. Er blijkt niet dat zijn relatie met A.O. meer was dan een louter seksuele relatie en lustbevrediging. Hij maakt niet aannemelijk dat deze relatie een uiting was van een homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van zijn eigen identiteit. Verzoekers verklaringen zijn integraal gericht op seksuele praktijken waaruit weinig tot geen gevoelsmatige betrokkenheid spreekt. Deze seksuele praktijken lijken daardoor niet te wijzen op een specifieke gerichtheid of op een bepaalde seksuele identiteit. Het is weinig coherent dat verzoeker vrijuit praat over zijn talrijke zuivere seksuele relaties met mannen en vrouwen doch dan weer terughoudend is om zichzelf als homoseksueel te benoemen. Verzoekers terughoudendheid om zichzelf als ‘homoseksueel’ te bestempelen doet in deze omstandigheden dan ook niet blijken dat hij een ‘homoseksuele’ identiteit heeft.

Het geheel van verzoekers verklaringen in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker een homoseksuele dan wel biseksuele geaardheid, in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit, niet aannemelijk maakt. Er is dan ook geen nood aan internationale bescherming om het beleven van een homoseksuele dan wel biseksuele geaardheid te garanderen.

Gelet op het ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas en bij gebrek aan andere concrete aanwijzingen, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij omwille van zijn seksuele praktijken met mannen bij een terugkeer naar Irak als homoseksueel zou kunnen worden gepercipieerd.

Verzoeker houdt nog een algemeen betoog, met verwijzing naar landeninformatie (zie stukken bij verzoekschrift), over de vervolging van homoseksuelen in Irak. Hiermee brengt hij echter geen concrete elementen aan die bovenvermelde beoordeling kunnen weerleggen.

2.4.2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker volgende motieven ongemoeid laat:

“Wat betreft de beweerde desertie dient te worden opgemerkt dat u aan het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat u geen problemen kende met de Iraakse autoriteiten of met andere personen in Irak (CGVS I, p. 26-27). U vermeldt in de loop van uw asielprocedure desertie nooit als een asielmotief. U zegt hierover enkel dat er genoteerd zou zijn dat u deserteerde en dat u hoopt op amnestie. Er werd klaarblijkelijk nooit een procedure tegen u opgestart (CGVS I, p. 13, 24, 26, 27)(CGVS II, p. 6, 7)(Vragenlijst CGVS).

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming daar u zich enkel baseert op de hierboven ongeloofwaardig bevonden asielmotieven in verband met uw beweerde seksuele relatie met [A.O.].

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire

wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat de situatie van de soennieten in Zuid-Irak betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (de COI Focus "Irak. De positie van de soennitische minderheid in Zuid-Irak", d.d. 24 augustus 2017; en de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 11 oktober 2017) dat de situatie in Zuid-Irak actueel niet van die aard is dat iedere soenniet er nood heeft aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor soennieten in Zuid-Irak fragiel is, maar is er sinds 2015 weinig tot geen gerapporteerd geweld ten aanzien van de soennitische minderheid. In de provincies Basra, Thi-Qar en Wasit worden nauwelijks incidenten gemeld waarbij de plaatselijke soennitische minderheid het slachtoffer wordt. Berichten over dreigementen en/of geweld ten aanzien van de soennitische minderheid in de provincies Karbala, Najaf, Qadisiyah, Missan en al-Muthanna zijn er niet.

Troepenverplaatsingen van het Iraakse leger en de veiligheidsdiensten naar het front met IS creëerden een tekort aan leger- en politiepersoneel in Zuid-Irak. In de loop van 2015 leidde dit tot een toename van het crimineel en tribaal geweld. Tegelijkertijd nam de invloed van sjiiitische milities, die soms controleposten bemannen, toe. De meerderheid van de excessen waaraan de sjiiitische milities zich schuldig maken is evenwel in Centraal-Irak gesitueerd. Berichten dat soennieten bij verplaatsingen in Zuid-Irak systematisch moeilijkheden ondervinden, zijn er niet.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er geen sprake is van systematische vervolging van soennieten in Zuid-Irak.

Bijgevolg kan niet gesteld worden dat het loutere feit soenniet te zijn in Zuid-Irak op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. U verklaart zelf echter uitdrukkelijk dat u nooit problemen kende omdat u soenniet was (CGVS I, p. 6, 7)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden in hun geheel door de Raad overgenomen.

2.4.2.8. Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat hij er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij in het land van herkomst reeds werd vervolgd dan wel ernstige schade heeft ondergaan, kan het vermoeden dat de vrees die hij koestert ten aanzien van zijn land van herkomst gegrond is, dan wel het risico op ernstige schade dat hij er loopt reëel is, niet worden weerhouden. Derhalve kan de verwerende partij niet worden verweten om overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet te hebben gemotiveerd waarom mag worden aangenomen dat de voorgehouden vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker dit risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormeld artikel niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.5.2.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet herinnert de Raad aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat “*Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) “*volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de

juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst in Irak, dient in casu de veiligheids-situatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Omtrent de eerste hypothese onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op basis van de landeninformatie in het administratief dossier (AD CGVS, stuk 22, map ‘landeninformatie’: COI Focus “Irak: Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018) met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 28 februari 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd was in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden werden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Vanaf de tweede helft van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio’s in Irak, en de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga slaagden er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 en 2017 werd ISIS verder teruggedrongen. Op 9 december kondigde de Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het terreurgeweld regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking

tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat ISIS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. ISIS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. Sinds 2016 is ISIS er wel in geslaagd om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, de twee zwaarste in de provincie Babil, de anderen in Basra, Thi Qar, Al-Muthanna en Karbala. In 2017 nam het geweld in Zuid-Irak verder af. Er zijn slechts enkele zware aanslagen gepleegd, met name in de steden Najaf en Nasiriya, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden.

Verder betreft het geweld in de provincie Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de periode januari tot december 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd in de provincie Babil. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. In de tweede helft van 2017 was er wel een opflakking van het geweld in het noordwesten van de provincie rondom Jurf al-Sakhr. Er vonden een aantal zelfmoordaanslagen plaats. Niettegenstaande meerderheid van de te betreuren slachtoffers in Babil burgers zijn, blijft het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. In de provincie vonden er de afgelopen jaren een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met ISIS. Deze trend zette zich voort in 2017-2018.

De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden ten tijde van de opmars van ISIS herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig. Hetzelfde geldt voor het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt.

Naarmate ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat ISIS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al-Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Zo vond er op 14 september 2017 een dubbele aanslag plaats in Nasiriya waarbij sjiiitische pelgrims en een controlepost van de politie gevisieerd werden. In de provincies Missan en Thi Qar lag de waterschaarste in de regio aan de basis van enkele tribale conflicten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat ISIS er sinds 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid-Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande

op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de Thi Qar onder één van de voormelde gebieden valt. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Thi Qar niet naar Thi Qar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Thi Qar en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

(...)

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Door louter te verwijzen naar de landeninformatie waarop de verwerende partij zich steunt, toont verzoeker niet aan dat de gevolgtrekkingen die de verwerende partij hieruit trekt, niet deugdelijk zijn.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat over het algemeen de veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies veel gunstiger is dan in centraal Irak en dat er in de meeste provincies zelfs geen sprake is van een ‘gewapend conflict’ in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet en slechts in zeer beperkte mate van ‘willekeurig geweld’ door aanslagen. Dat er in Zuid-Irak nog aanslagen worden gepleegd en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Zoals reeds vermeld, blijkt uit de recente landeninformatie dat het geweld in de zuidelijke provincies afnam en beperkt is, met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

De Raad stelt specifiek met betrekking tot de provincie Thi Qar vast dat, daargelaten de vraag of er in deze provincie sprake is van een ‘gewapend conflict’, er zich in 2017 slechts 7 geweldsincidenten voordeden waaronder de dubbele aanslag in Nasseriyah op 14 september 2017 met 84 doden waarnaar verzoeker verwijst (COI Focus, “Irak. Veiligheidssituatie Zuid-Irak”, 28 februari 2018, p. 10 en 12-13). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het aantal incidenten zeer gering in vergelijking met andere zuidelijke provincies zoals Babil of Basra, alsook met de andere provincies in Irak (zie tabel op p. 12-13 in de COI Focus van 28 februari 2018). Verzoeker slaagt er niet in te weerleggen dat de algemene tendens, wat het aantal geweldsincidenten in Thi Qar betreft, een sterk dalende trend vertoont. Waar verzoeker verwijst naar de tribale conflicten, merkt de Raad op dat deze conflicten te wijten zijn aan waterschaarste en niet meteen uitstaans hebben met het begrip ‘gewapend conflict’. Evenzo, blijkt uit de bestreden beslissing dat deze tribale conflicten werd meegenomen in de beoordeling.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de provincie Thi Qar geen gebied vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke

situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker *“het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Thi Qar rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoeker persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Thi Qar dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de provincie Thi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van verzoeker bestaat?

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van verzoeker van dien aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in de provincie Thi Qar op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Er wordt in de bestreden beslissing dan ook met recht gemotiveerd: *“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”*

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Thi Qar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De

stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES